

Arrest

nr. 247 991 van 22 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 oktober 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 oktober 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 8 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering

van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 3 juni 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Bij arrest nr. 222 674 van 14 juni 2019 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.5. Op 8 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.06.2019 werd ingediend door :

S.K. (...) (R.R.: xxx)

nationaliteit: Afghanistan

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 19.06.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij betekende op 22.12.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd hem uitstel verleend om het grondgebied te verlaten tot 14.07.2019. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van zijn asielprocedure vormt geen buitengewone omstandigheid die het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar het land van herkomst. Bovendien dient er op gewezen te worden dat zijn asielverhaal niet geloofwaardig was. Van iemand die om bescherming vraagt, wordt verwacht dat die persoon de waarheid spreekt, wat niet het geval is. Noch de vluchtelingenstatus, maar evenmin de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. Dat betekent dat mijnheer terug kan keren naar het gebied vanwaar hij afkomstig is.

Mijnheer verwijst naar de algemene onveilige toestand in Afghanistan en artikel 3 van het EVRM. Nogmaals, de subsidiaire bescherming werd aan betrokkene niet toegekend en betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven omdat de algemene situatie in Afghanistan onveilig is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te kunnen worden. Het is steeds aan betrokkene om concreet aan te tonen dat het voor hem werkelijk niet mogelijk is om actueel terug te keren naar de regio van herkomst waar zijn familie nog steeds verblijft en/ of om zich te begeven naar de Belgische diplomatieke of consulaire post om er een visum aan te vragen. Mijnheer verwijst naar artikelen van het UNHCR. Dit werd eveneens door de asielinstanties onderzocht die erop wezen dat er sterke regionale verschillen zijn in Afghanistan. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen schrijft: “Zo blijkt dat er uit uw district Charikar nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten”. Betrokkene zelf toont evenmin aan dat er zich momenteel ernstige veiligheidsincidenten voordoen in de regio van herkomst. Ook het feit dat hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde voor de asielinstanties doet minstens vermoeden dat hij geen aantoonbare veiligheidselementen kan aanbrengen betreffende zijn regio van herkomst.

De elementen van integratie (de 10 certificaten die hij behaalde voor het volgen van Nederlandse taallessen, zijn kennis van het Nederlands die volgens de advocaat perfect zou zijn, zijn werkverleden als arbeider voor HAS FOOD BVBA, de integratiecursus die hij volgde) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en

bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De toestemming om arbeid te verrichten was beperkt tot de duur van de asielprocedure. Het staat betrokkene vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van een arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Betrokkene heeft familie in Afghanistan waarop hij kan terugvallen. Zijn moeder en 2 zussen (en mogelijks ook een broer) wonen nog steeds in Laghman, Afghanistan. Een andere zus woont Parwān, Afghanistan.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

1.6. Op 8 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer die verklaart te heten: (...)

nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene toont niet aan dat hij in het bezit is van een internationaal paspoort voorzien van een geldig visum om in België te kunnen verblijven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de algemene motiveringsplicht, de medewerkingsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. Na een theoretische toelichting betreffende de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar eerste middel toe als volgt:

“Verwerende partij meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 03.06.2019 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Het is evident dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd is met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt, en wenst regeren op de volgende bewering:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.” (Bestreden beslissing, pag. 1)

Verzoeker is de mening toegedaan dat zijn aanvraag weldegelijk onontvankelijk en gegrond moest verklaard worden.

Verzoeker wenst te benadrukken dat er in zijn hoofde wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden. Conform de algemene regel van artikel 9 van de vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheid kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (RvS, nrs. 56146 en nr. 55204). De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (RvS nr. 60962, II juli 1996, T.Vreemd. 1997, nr.4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht dienen te zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene 'onvoorzienbaar' is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf. Verzoeker kan geenszins terugkeren naar Afghanistan om daar een regularisatieaanvraag in te dienen. Zijn leven zou er in gevaar zijn. Bovendien heeft hij zijn leven opgebouwd in België. Het is daardoor onmogelijk voor verzoeker om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Dat verzoeker bij terugkeer mogelijk problemen zal ondervinden blijkt uit het volgende:

"The migrants and refugees who return to Afghanistan have varied reintegration needs, often depending on the conditions of their return. Research has shown that many individuals who are forcibly returned to Afghanistan face additional challenges and that many feel abandoned, stigmatized, and marginalized.⁴⁸ This section examines a few of the specific barriers migrants face to rebuilding a life in Afghanistan after return, as well as difficulties reintegration programs have encountered in seeking to meet these needs. I. No Home to Return to: "I Am Afghan, but I Am Not Actually from Afghanistan " Return policies usually seek to return migrants to their country of nationality. Yet for Afghans, decades of migration and displacement have complicated, and sometimes eroded, ties to their "home" country. In many cases, there is a clear distinction between one's homeland and one's home. Afghans who migrate to Europe may be travelling not from Afghanistan, but from another country of long-term residence.⁴⁹ In interviews with Afghan migrants in France,⁵⁰ for example, many had travelled to Europe after years of living as refugees or migrants in Iran. Those who are returned from Europe to Afghanistan may thus have few connections or networks in the country. Unaccompanied minors who grew up in Iran or elsewhere but are returned to Afghanistan are particularly at risk as they may never have lived in their "home" country. Without the proper support system, the return of these minors and young adults to Afghanistan is unsustainable."

Van verzoeker kan dan ook niet worden verwacht dat hij zich begeeft naar zijn land van herkomst waar de veiligheidssituatie een risico vormt.

De verwerende partij verliest ook uit het oog dat verzoekers thans verwesterd is. Verzoeker verwijst hieromtrent naar de aanvraag 9bis vw waarbij dit omstandig werd uiteengezet:

"Los van de concrete asielmotieven die thans ter beoordeling staan, vraagt verzoeker om rekening te willen houden met zijn individuele omstandigheden. Verzoeker is meer dan voldoende geïntegreerd en ingeburgerd. Hij volgde de vorming van inzake Nederlands als tweede taal. Verzoeker voegt hierbij dan ook stukken, documenten van de Vlaamse Gemeenschap, departement onderwijs en vorming, toe waaruit blijkt dat verzoeker inderdaad verschillende certificaten behaalde. Verzoeker legt thans stukken neer waaruit blijkt dat hij 10 certificaten heeft behaald inzake de opleiding Nederlandse taal. (stuk 3) Zo behaalde hij certificaten voor de opleiding Nederlands in het jaar 2016, 2017 en 2018. Uit de stukken blijkt dan ook dat verzoeker de Nederlandse taal perfect machtig is. Voorts legt verzoeker een attest van inburgering van Agentschap Integratie-Inburgering d.d. 29.05.2017 neer, waaruit blijkt dat verzoeker geslaagd is voor maatschappelijke oriëntatie, Nederlands niveau A1 en Nederlands niveau A2. (stuk 4) Verzoeker is dan ook perfect geïntegreerd. Verzoeker geeft aldus blijk van een verhoogde onafhankelijkheid mede door het volgen van Nederlandse lessen en legt bewijs voor dat hij daadwerkelijk ingeburgerd is. Er is meer. Verzoeker werkt sedert 18 juni 2018 als arbeider bij HAS FOOD BVBA en legt zijn arbeidsovereenkomsten voor. Sedert 18 juni 2018 had verzoeker een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur (stuk 5), maar op 14 december 2018 ondertekende hij een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. (stuk 6) Verzoeker is nog steeds werkzaam en legt loonbrieven neer van de periode juni 2018 tot en met begin 2019. (stuk 7) Ook legt verzoeker een bewijs van de RSZ inzake de periode van tewerkstelling en diens individuele rekening tot op februari 2019. (stuk 8) Verzoeker heeft zich aldus kunnen integreren in de Belgische samenleving en dit toont hij aan niet alleen aan de hand van volgen van de Nederlandse lessen, of integratiecursus, maar tevens aan de hand van het gegeven dat hij werkzaam is en dan ook geen last zal zijn op het sociale stelsel. Voor het

overige verwijst verzoeker naar de argumenten aangehaald onder het onderdeel m.b.t. de buitengewone omstandigheden, dewelke hij hierbij als volledig hernomen wensen te zien.”

Tevens vergeet de verwerende partij om rekening te houden met het feit dat de asielprocedure onredelijk lang is geweest.

Het staat vast dat in casu de asielprocedure onredelijk lang heeft geduurd.

Ter zake stelt de instructie van 19 juli 2009 het volgende:

"Bepaalde specifieke "humanitaire" situaties kunnen de toekenning rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: 1. Langdurige procedures 1.1 Vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of vierjaar (alleenstaanden, andere families) Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure minstens vier jaar geleden werd ingeleid bij de asielinstanties, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) of de (inmiddels afgeschafte) Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, of nog, de vreemdeling die minstens vier jaar heeft moeten wachten alvorens een uitvoerbare beslissing vanwege deze zelfde instanties hem werd betekend betreffende zijn asielaanvraag. De termijn van vier jaar wordt teruggebracht op drie jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoolliepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure. De periode van drie of vier jaar wordt betekend vanaf de datum van indiening van de asielaanvraag bij de bevoegde dienst zoals bedoeld in artikel 71/2 van het KB van 8 oktober 1981, tot de datum van betekening van een uitvoerbare beslissing waarmee de asielaanvraag wordt afgesloten. Indien de Raad van State of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing betreffende de asielaanvraag heeft vernietigd, wordt de termijn waarbinnen deze instantie een uitspraak doet, in rekening gebracht. Dit geldt evenzeer voor de termijn die nodig is voor de betrokken asielinstantie om opnieuw over de asielaanvraag te beslissen. Er zal geen rekening worden gehouden met de duur van de asielprocedure, indien deze geheel of gedeeltelijk te wijten is aan het misleidend gedrag van de aanvrager."

Het dient te worden vastgesteld dat het CGVS uiterst nalatig en onzorgvuldig is geweest. Op 28 oktober 2015 heeft verzoeker een verzoek om internationale bescherming ingediend. Pas op 11 september 2017, oftewel bijna twee jaar na zijn verzoek om internationale bescherming, werd hij vooreerst gehoord op het CGVS. Bij beslissing van 8 december 2017 nam het CGVS een weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep werd ingediend op 5 januari 2018. Op het moment van de aanvraag 9bis vw was het beroep inzake de asielprocedure nog lopende bij uw Raad. Bij arrest van 14 juni 2019 nr. 222 647 heeft uw Raad het beroep van verzoeker afgewezen.

De verwerende partij stelt dat het aan verzoeker is om concreet aan te tonen dat het voor hem werkelijk niet mogelijk is om actueel terug te keren naar de regio van herkomst waar zijn familie nog steeds verblijft en/of om zich te begeven naar de Belgische diplomatieke of consulaire post om er een visum aan te vragen.

Verder voert de verwerende partij aan dat verzoeker familie heeft in Afghanistan waarop hij kan terugvallen.

De verwerende partij stelt dat verzoekers moeder en twee zussen en mogelijks een broer in Afghanistan verblijven en dat een andere zus in Parwan, Afghanistan, woonachtig is. Hierbij wenst verzoeker te benadrukken dat verzoekers vader stierf toen hij nog jong was.

Verzoeker volhardt dat zijn broer in de gevangenis zit omdat hij iemand vermoordde die hem geld verschuldigd was.

Verder voegt verzoeker nog stukken toe aan dit verzoekschrift waaruit blijkt dat zijn moeder en twee zussen Afghanistan hebben verlaten en thans in Turkije verblijven.

Uit de stukken die verzoeker toevoegt blijkt dat ze op 17.03.2020 een visum hebben bekomen van de Turkse instanties.: (...)

In tegenstelling tot wat de verwerende partij aanvoert woont verzoekers derde zus in Nederland. Hieromtrent verwijst verzoeker naar het asioldossier van verzoeker.

Het staat vast dat er in casu sprake is van onredelijke lange asielprocedure en dat verzoeker door zijn lang verblijf in België verwesterd is of als verwesterd kan worden beschouwd. Voor verzoeker is het een raadsel waarom de verwerende partij hiermee geen voldoende rekening heeft gehouden. Ten onrechte heeft de verwerende partij niet onderzocht of het voor verzoeker mogelijk is om zich aan te passen aan de culturele normen en waarden van de gemeenschap bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker heeft tijdens de procedure een verklaring van het bedrijf HAS FOOD, een productiebedrijf van vlees en vleeswaren, neergelegd, (zie stuk 3) De bestuurder van dit bedrijf, dhr. M.K. (...), verklaarde het volgende:

“Wij wensen hem asap terug in dienst te willen nemen omdat hij een integer persoon is en een goede teamplayer. Hij kijkt voortdurend uit naar het verbeteren van de productieprocessen hetgeen wij enorm appreciëren. Wij weten dat hij aanleg heeft om vreemde talen snel aan te leren, is op vlak van expertise zien wij hem eveneens floreren. Op termijn zal hij zeker een vertegenwoordigersfunctie bekleden binnen de organisatie. Het is niet makkelijk om zulk een goed personeel te vinden en aan te trekken. De uitdagingen waarmee asielzoekers te maken krijgen binnen hun zoektocht naar werk hebben meestal te maken met een te beperkte kennis van het Nederlands en te weinig werkgelegenheidskansen. Z. (...) wist zich zeer goed aan te passen aan de waarden en normen van zowel de maatschappij als ons bedrijfsorganisatie waardoor wij hem enorm zullen missen indien hij België zou verlaten. Het is de moeite waard om tewerkstellingsmogelijkheden te overwegen en te realiseren. Tewerkstelling is essentieel voor de integratie van vluchtelingen, en helpt hen om een nieuw leven op te bouwen in België. Hierdoor hebben wij van deze gelegenheid gebruik gemaakt om enkele”

Verzoeker is ook niet gehoord door de verwerende partij. Nochtans bepaalt artikel 41 van het Handvest het volgende:

Artikel 41 Recht op behoorlijk bestuur

(...)

Voorts verwijst verzoeker naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders, waaruit duidelijk blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn: "(...)"

Het rapport 'Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul' van augustus 2017 bevestigt verder verzoekers vrees: "(...)"

Dat verzoeker bij terugkeer mogelijk problemen zal ondervinden blijkt uit het volgende: "(...)" Geconcludeerd kan worden dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest door verzoekers lang verblijf — waarbij sprake is van een onredelijke procedure- niet te betrekken in de beoordeling van zijn aanvraag. Ten onrechte houdt de verwerende partij geen rekening met de verwestering van verzoeker, die nochtans op geen enkel ogenblik in twijfel wordt getrokken. Verzoeker verblijft namelijk een aanzienlijke tijd in België, aangezien hij in 2015 in België toekwam en hij sindsdien hier een onafgebroken verblijf kent.”

2.1.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij de toelichting bij het eerste middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de ‘medewerkingsplicht’ schendt. Dit onderdeel van het eerste middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aanhaalt, besproken.

De verzoekende partij beperkt zich tot de stelling dat zij niet begrijpt waarom de verwerende partij tot de conclusie komt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure doch maakt niet duidelijk op welk punt voornoemde motivering, waarin de verschillende elementen die zij aanhaalt als buitengewone

omstandigheid, worden besproken, haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.1.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit beginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.1.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de

burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.1.7. De verzoekende partij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing om haar aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende en in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is, dat zij niet begrijpt waarom de verwerende partij tot deze conclusie komt, waarbij zij reageert op volgende stelling van de eerste bestreden beslissing *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de*

plaats van oponthoud in het buitenland.” en waarna zij meent dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moest verklaard worden, dat er in haar hoofde wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij weliswaar aantoont dat zij het oneens is met de conclusie van de eerste bestreden beslissing, doch slaagt zij er niet in, zoals ook zal blijken uit wat volgt, om de conclusie en de motieven die deze conclusie onderbouwen te ontcrachten of te weerleggen. Zij toont ook met voormeld betoog niet aan dat voornoemde conclusie en de motieven die deze conclusie onderbouwen foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn, noch dat deze niet afdoende of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn.

2.1.8. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij de nodige identiteitsstukken heeft voorgelegd die ervoor zorgen dat haar aanvraag ontvankelijk diende te worden verklaard, wijst de Raad er vooreerst op dat dit niet wordt betwist in de bestreden beslissing. Met haar betoog lijkt de verzoekende partij eraan voorbij te gaan dat opdat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk zou zijn niet enkel dient aangetoond te worden dat de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, doch ook dat er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen.

2.1.9. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat zij geenszins kan terugkeren naar Afghanistan om aldaar een regularisatieaanvraag in te dienen, dat haar leven er in gevaar zou zijn, dat zij haar leven heeft opgebouwd in België en het daardoor onmogelijk is voor haar om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. De verzoekende partij betoogt dat zij bij terugkeer mogelijk problemen zal ondervinden, waarbij zij citeert uit het rapport *“FROM FORCED MIGRATION TO FORCED RETURNS IN AFGHANISTAN Policy and Program Implications, Migration Policy Institute”* van november 2017 en stelt dat dan ook niet verwacht kan worden dat zij zich begeeft naar haar land van herkomst waar de veiligheidssituatie een risico vormt.

Met haar betoog, dat hoofdzakelijk bestaat uit het louter herhalen van de elementen die zij heeft aangevoerd in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden, en door te stellen dat van haar niet verwacht kan worden dat zij zich begeeft naar het land van herkomst waar de veiligheidssituatie een risico vormt, weerlegt, noch ontcracht de verzoekende partij de motieven in de eerste bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 2.1.10. en 2.1.11. waaruit blijkt waarom deze omstandigheden niet aantonen dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen in het herkomstland.

2.1.10. Betreffende het leven dat zij heeft opgebouwd in België motiveert de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing als volgt:

“De elementen van integratie (de 10 certificaten die hij behaalde voor het volgen van Nederlandse taallessen, zijn kennis van het Nederlands die volgens de advocaat perfect zou zijn, zijn werkverleden als arbeider voor HAS FOOD BVBA, de integratiecursus die hij volgde) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De toestemming om arbeid te verrichten was beperkt tot de duur van de asielprocedure. Het staat betrokkene vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van een arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Betrokkene heeft familie in Afghanistan waarop hij kan terugvallen. Zijn moeder en 2 zussen (en mogelijks ook een broer) wonen nog steeds in Laghman, Afghanistan. Een andere zus woont Parwān, Afghanistan.”

De verzoekende partij betoogt dat zij een leven heeft opgebouwd in België en daardoor onmogelijk een aanvraag kan indienen in het herkomstland, dat zij bij een terugkeer moeilijkheden zal ondervinden waarbij zij verwijst naar en citeert uit het rapport *“FROM FORCED MIGRATION TO FORCED RETURNS IN AFGHANISTAN Policy and Program Implications, Migration Policy Institute”* van november 2017. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij uit het oog verliest dat zij thans verwesterd is en verwijst hierbij naar haar aanvraag. Eveneens stelt zij dat zij door haar lang verblijf in België verwesterd is of als verwesterd kan worden beschouwd en dat het voor haar een raadsel is waarom de verwerende partij hiermee geen voldoende rekening heeft gehouden, dat de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of het voor haar mogelijk is om zich aan te passen aan de culturele normen en waarden van de gemeenschap bij terugkeer naar Afghanistan. Zij concludeert dat

de verwerende partij ten onrechte geen rekening houdt met haar verwestering, die nochtans op geen enkel ogenblik in twijfel wordt getrokken. De verzoekende partij wijst voorts ook naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders en meent dat hieruit duidelijk blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn, alsook naar een rapport *“Afghanistan: situation of young male ‘Westernised’ returnees tot Kabul”* van augustus 2017 wat volgens haar haar vrees bevestigt.

De Raad stelt vast dat uit de in het verzoekschrift geciteerde paragrafen van de aanvraag geenszins blijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat de verzoekende partij had aangevoerd dat zij thans verwesterd is, noch minder op welke wijze dit element aantoont dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar Afghanistan. Uit de voormelde motieven blijkt voorts duidelijk dat de verwerende partij de aangevoerde integratie en inburgering van de verzoekende partij in ogenschouw heeft genomen doch niet heeft weerhouden als buitengewone omstandigheid. Evenzeer blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij oog heeft gehad voor de mogelijkheid voor de verzoekende partij zich terug aan te passen bij een terugkeer naar Afghanistan, waarbij gewezen wordt op het feit dat haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd door de Raad in juni 2019 alsook op het feit dat de verzoekende partij familie heeft in Afghanistan op wie zij kan terugvallen. Met haar betoog en het louter herhalen van de elementen van het verzoekschrift, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven die betrekking hebben op de integratie en de inburgering en de mogelijkheid tot aanpassen bij terugkeer, noch toont zij aan dat voormelde motieven foutief, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

Hierbij kan opgemerkt worden dat uit de door de verzoekende partij aangehaalde citaten uit het rapport *“FROM FORCED MIGRATION TO FORCED RETURNS IN AFGHANISTAN Policy and Program Implications, Migration Policy Institute”* van november 2017 blijkt dat migranten die terugkeren naar Afghanistan verschillende re-integratie noden hebben alsook dat decaden van migratie en displacement de banden van Afghanen met hun thuisland hebben gecompliceerd en soms zelfs vernietigd. Uit de door de verzoekende partij aangehaalde citaten in het rapport *“Afghanistan: situation of young male ‘Westernised’ returnees tot Kabul”* van augustus 2017 blijkt dat er bezorgdheden zijn over personen die terugkeren na jaren in Europa te hebben doorgebracht, in het bijzonder na de tienerjaren er te hebben doorgebracht, dat deze personen mogelijk nog de taal van het land spreken maar dat hun accent en gedrag verschillend zijn en zij niet de lokale kennis en ervaring hebben om om te gaan met de risico's, dat als zij geen vrienden of familie hebben in Kabul, zij niet de nodige begeleiding en advies zullen krijgen, dat dit zowel zo is in Kabul als in de provincies. De door de verzoekende partij geciteerde paragrafen uit het rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders gaan onder meer over het intern vestigingsalternatief en de veiligheidssituatie in Kabul. De aangehaalde citaten uit de rapporten vermogen niet te weerleggen dat *in casu* geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, nu in de bestreden beslissing enerzijds gewezen wordt naar het arrest van 19 juni 2019 van de Raad – waaruit (i) blijkt dat de verzoekende partij kan terugkeren naar het district Charikar in de provincie Parwan waarvan zij afkomstig is waardoor aldus geen sprake is van een intern vestigingsalternatief (*“Internal Flight Alternative”*) en/of van een terugkeer naar Kabul alsook (ii) blijkt dat de verzoekende partij pas in 2014/2015 uit Afghanistan naar Egypte vertrok, terugkeerde naar Afghanistan in 2015 en er terug vertrok in 2015 en waardoor aldus geen sprake is van een langdurig verblijf in een ander land dan Afghanistan voor de komst naar België, noch van het doorbrengen van de tienerjaren in Europa (de verzoekende partij is geboren in 1992), noch van een gebrek aan lokale kennis en ervaring, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan – en anderzijds uitdrukkelijk wordt gesteld dat de verzoekende partij familie heeft in Afghanistan waarop zij kan terugvallen.

2.1.11. Omtrent de aangehaalde omstandigheid dat haar leven in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar Afghanistan wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 19.06.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij betekende op 22.12.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd hem uitstel verleend om het grondgebied te verlaten tot 14.07.2019. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van zijn asielprocedure vormt geen buitengewone omstandigheid die het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar het land van herkomst. Bovendien dient er op gewezen te worden dat zijn asielverhaal niet geloofwaardig was. Van iemand die om bescherming vraagt, wordt

verwacht dat die persoon de waarheid spreekt, wat niet het geval is. Noch de vluchtelingenstatus, maar evenmin de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. Dat betekent dat mijnheer terug kan keren naar het gebied vanwaar hij afkomstig is.

Mijnheer verwijst naar de algemene onveilige toestand in Afghanistan en artikel 3 van het EVRM. Nogmaals, de subsidiaire bescherming werd aan betrokkene niet toegekend en betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven omdat de algemene situatie in Afghanistan onveilig is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te kunnen worden. Het is steeds aan betrokkene om concreet aan te tonen dat het voor hem werkelijk niet mogelijk is om actueel terug te keren naar de regio van herkomst waar zijn familie nog steeds verblijft en/ of om zich te begeven naar de Belgische diplomatieke of consulaire post om er een visum aan te vragen. Mijnheer verwijst naar artikelen van het UNHCR. Dit werd eveneens door de asielinstanties onderzocht die erop wezen dat er sterke regionale verschillen zijn in Afghanistan. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen schrijft: "Zo blijkt dat er uit uw district Charikar nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten". Betrokkene zelf toont evenmin aan dat er zich momenteel ernstige veiligheidsincidenten voordoen in de regio van herkomst. Ook het feit dat hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde voor de asielinstanties doet minstens vermoeden dat hij geen aantoonbare veiligheidselementen kan aanbrengen betreffende zijn regio van herkomst."

De verzoekende partij wijst naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders en meent dat hieruit duidelijk blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn, alsook naar een rapport "Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees tot Kabul" van augustus 2017 wat volgens haar haar vrees bevestigt en herhaalt dat zij bij een terugkeer mogelijk problemen zal ondervinden, waarna zij opnieuw citeert uit het rapport "FROM FORCED MIGRATION TO FORCED RETURNS IN AFGHANISTAN Policy and Program Implications, Migration Policy Institute" van november 2017. De Raad kan hoofdzakelijk volstaan met de verwijzing naar wat hieromtrent gesteld wordt in punt 2.1.10.

Enkel het rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders handelt ook over de (algemene) veiligheidssituatie in Afghanistan. De Raad stelt opnieuw vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewezen wordt op het feit dat haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd door de Raad in juni 2019. Uit voormeld arrest blijkt dat de Raad de analyse en het standpunt van de commissaris-generaal over de veiligheidssituatie in het district Charikar in de provincie Parwan – regio van herkomst van de verzoekende partij, en aldus de plaats naar waar zij kan terugkeren – volgt. De analyse van de commissaris-generaal is gebaseerd op de "COI Focus Afghanistan: Security Situation in Parwan province van 12 mei 2017". Daarnaast wijst de Raad er in voormeld arrest op dat de informatie ter kennis gebracht door de commissaris-generaal in de aanvullende nota, met name UNHCR's "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018, het EASO-rapport "Afghanistan Security Situation" van december 2017, het EASO-rapport "Afghanistan Security Situation Update" van mei 2018 en het EASO-rapport "Country Guidance Afghanistan" van juni 2018, voormelde analyse van de commissaris-generaal genoegzaam bevestigt. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de subsidiaire bescherming niet werd toegekend aan de verzoekende partij en dat zij geen nieuw element toevoegt aan de elementen naar voren gebracht tijdens de asielprocedure, dat de loutere vermelding te vrezen voor haar leven omwille van de onveilige situatie in Afghanistan niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te kunnen worden, dat het aan de verzoekende partij is om concreet aan te tonen dat het voor haar werkelijk niet mogelijk is om actueel terug te keren naar de regio van herkomst alwaar haar familie nog steeds verblijft en/of zich te begeven naar de Belgische diplomatieke post, dat dit eveneens werd onderzocht door de asielinstanties die erop wezen dat er sterke regionale verschillen zijn in Afghanistan, dat de commissaris-generaal stelt dat er uit het district van de verzoekende partij nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten en de verzoekende partij evenmin aantoont dat er zich momenteel ernstige veiligheidsincidenten voordoen in de regio van herkomst. De aangehaalde citaten over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan uit een rapport van oktober 2017 vermogen de analyse gemaakt in het arrest van de Raad van juni 2019, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en waaruit blijkt dat de analyse gebaseerd is op informatie van 2017 en 2018 en specifiek gaat over de regio van herkomst van de verzoekende partij, niet te weerleggen. De verzoekende partij toont met het louter citeren van enkele zinnen uit voormeld rapport geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn.

2.1.12. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij vergeet rekening te houden met het feit dat haar asielprocedure onredelijk lang heeft geduurd en dat het *in casu* vaststaat dat haar asielprocedure onredelijk lang heeft geduurd en het voor haar een raadsel is waarom de verwerende partij hiermee geen voldoende rekening heeft gehouden. Zij verwijst hierbij naar de instructie van 19 juli 2009. De verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal uiterst nalatig en onzorgvuldig is geweest, dat zij op 28 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en pas op 11 september 2017 werd gehoord, dat haar bij beslissing van 8 december 2017 van de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, dat hier tegen beroep werd ingediend op 5 januari 2018, dat op het moment van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dit beroep lopende was en dat het beroep bij arrest van 14 juni 2019 door de Raad werd afgewezen. Concluderend stelt zij dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest door haar lang verblijf waarbij sprake is van een onredelijke procedure, niet te betrekken in de beoordeling van haar aanvraag en wijst zij erop dat zij een aanzienlijke tijd in België verblijft, gezien zij in 2015 in België toekwam en zij sindsdien hier een onafgebroken verblijf kent.

Vooreerst blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij het element van het verblijf sinds 2015 en van de duur van de asielprocedure in ogenschouw heeft genomen, doch dit niet heeft weerhouden als een buitengewone omstandigheid omwille van volgende redenen:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 19.06.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij betekende op 22.12.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd hem uitstel verleend om het grondgebied te verlaten tot 14.07.2019. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van zijn asielprocedure vormt geen buitengewone omstandigheid die het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar het land van herkomst. Bovendien dient er op gewezen te worden dat zijn asielverhaal niet geloofwaardig was. Van iemand die om bescherming vraagt, wordt verwacht dat die persoon de waarheid spreekt, wat niet het geval is. Noch de vluchtelingenstatus, maar evenmin de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. Dat betekent dat mijnheer terug kan keren naar het gebied vanwaar hij afkomstig is.”

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij geen voldoende rekening heeft gehouden met de duur van haar asielprocedure, evenmin kan zij dienstig voorhouden dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest door haar lang verblijf waarbij sprake is van een onredelijke procedure, niet te betrekken in de beoordeling van haar aanvraag.

Door te stellen dat *in casu* vaststaat dat haar asielprocedure onredelijk lang heeft geduurd weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven dat zij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten en dat de duur van de asielprocedure geen buitengewone omstandigheid vormt die het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar herkomstland. De verzoekende partij toont geenszins aan door louter te stellen dat haar asielprocedure onredelijk lang heeft geduurd op welke wijze deze duur zou aantonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren. In zoverre de verzoekende partij aldus verwijst naar de instructie om te staven dat haar asielprocedure onredelijk lang heeft geduurd, heeft zij bij een dergelijk betoog geen belang, daar zij de voormelde motieven waaruit blijkt waarom de duur van de asielprocedure niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid, niet weerlegt, noch ontkracht.

Bovendien kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op de instructies van 19 juli 2009, aangezien de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan en gelet op het feit dat dit vernietigingsarrest *erga omnes* werkt zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de asielprocedure van de verzoekende partij voor de commissaris-generaal twee jaar en anderhalve maand heeft geduurd. Daarna duurde het anderhalf jaar vooraleer de Raad de beslissing van de commissaris-generaal heeft bevestigd. Er kan dan ook enkel

vastgesteld worden dat de asielprocedure, zelfs indien de duur van de procedure in beroep wordt meegerekend, geen vier jaar in beslag heeft genomen zoals vereist door de instructie om te spreken van een onredelijke lange asielprocedure voor een alleenstaande. Bovendien kan gewezen worden op het feit dat de instructie vermeldt dat met de duur van de asielprocedure geen rekening zal worden gehouden indien deze geheel of gedeeltelijk te wijten is aan het misleidend gedrag van de aanvrager en op de motieven van de bestreden beslissing waarbij er, betreffende de duur van de asielprocedure, uitdrukkelijk op gewezen wordt dat het asielverhaal van de verzoekende partij niet geloofwaardig was.

In zoverre de verzoekende partij zich met haar betoog richt tegen de beslissing van de commissaris-generaal kan de Raad enkel vaststellen dat gezien dit geen van de *in casu* bestreden beslissingen vormt, dit betoog niet dienstig is.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat op het moment van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal nog lopende was, kan zij worden gevolgd, doch toont zij geenszins aan op welke wijze dit gegeven afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.13. Betreffende de motieven *“Het is steeds aan betrokkene om concreet aan te tonen dat het voor hem werkelijk niet mogelijk is om actueel terug te keren naar de regio van herkomst waar zijn familie nog steeds verblijft en/ of om zich te begeven naar de Belgische diplomatieke of consulaire post om er een visum aan te vragen.”* en *“Betrokkene heeft familie in Afghanistan waarop hij kan terugvallen. Zijn moeder en 2 zussen (en mogelijks ook een broer) wonen nog steeds in Laghman, Afghanistan. Een andere zus woont Parwān, Afghanistan.”* betoogt de verzoekende partij dat zij wenst te benadrukken dat haar vader stierf toen zij nog jong was. Daarnaast volhardt zij dat haar broer in de gevangenis zit omdat hij iemand vermoordde die hem geld verschuldigd was. Voorts voegt de verzoekende partij aan het verzoekschrift stukken waaruit blijkt dat haar moeder en twee zussen Afghanistan hebben verlaten en thans in Turkije verblijven, dat uit de stukken die zij voegt blijkt dat zij op 17 maart 2020 een visum hebben bekomen van de Turkse instanties. Ook stelt zij dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij aanvoert haar derde zus in Nederland woont, waarbij zij verwijst naar haar asioldossier.

Waar de verzoekende partij benadrukt dat haar vader stierf toen zij nog jong was, kan de Raad enkel vaststellen dat dit niet wordt betwist in de eerste bestreden beslissing en dit element ook geen afbreuk doet aan de vaststellingen dat de verzoekende partij familie heeft in Afghanistan waarop zij kan terugvallen en dat zij concreet dient aan te tonen dat het voor haar werkelijk niet mogelijk is om actueel terug te keren naar de regio van herkomst waar haar familie nog steeds verblijft.

Het loutere feit dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben vastgesteld dat een andere (derde) zus in Parwan, Afghanistan woont, doet evenmin afbreuk aan de motieven dat zij familie heeft in Afghanistan waarop zij kan terugvallen, nu zij geenszins aantoonst, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat haar moeder en twee zussen nog steeds in Laghman, Afghanistan wonen.

Ook de verklaring van de verzoekende partij dat haar broer in de gevangenis zit omdat hij iemand vermoordde die hem geld verschuldigd was, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat zij familie heeft in Afghanistan waarop zij kan terugvallen, nu zij geenszins aantoonst, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat haar moeder en twee zussen nog steeds in Laghman, Afghanistan wonen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing er enkel op gewezen dat haar broer mogelijk nog in Laghman woont. Daarnaast stelt de Raad ook vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering dat haar broer (nog steeds) in de gevangenis verblijft.

Waar de verzoekende partij aan het verzoekschrift stukken voegt waaruit blijkt dat haar moeder en twee zussen Afghanistan hebben verlaten en thans in Turkije verblijven en betoogt dat uit de stukken die zij voegt blijkt dat zij op 17 maart 2020 een visum hebben bekomen van de Turkse instanties, toont zij door het wijzen op voormelde stukken geenszins aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing waar gewezen wordt op het feit dat zij in Afghanistan familie heeft waarop zij kan terugvallen foutief of kennelijk onredelijk zijn, nu uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken enkel blijkt dat de moeder en de twee zussen van de verzoekende partij een visum hebben gekregen voor Turkije geldig tot 13 september 2020, de eerste bestreden beslissing werd genomen op 8 oktober 2020 en zij geenszins aanvoert, laat staan aantoonst, dat het niet om een tijdelijk verblijf in Turkije zou gaan. Met de loutere bewering dat haar moeder en twee zussen thans in Turkije verblijven en het verwijzen naar de

voorgelegde stukken toont de verzoekende partij geenszins aan dat haar moeder en twee zussen op het ogenblik van de bestreden beslissing niet in Afghanistan verblijven en aldus geenszins dat het motief dat zij in Afghanistan familie heeft waarop zij kan terugvallen foutief of kennelijk onredelijk is.

2.1.14. Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat zij tijdens de procedure een verklaring van de bestuurder van het bedrijf HAS FOOD heeft neergelegd en een deel van deze verklaring citeert, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van de elementen die zij heeft aangevoerd naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betreffende haar werkverleden als arbeider werd gemotiveerd wat volgt:

“De elementen van integratie (de 10 certificaten die hij behaalde voor het volgen van Nederlandse taallessen, zijn kennis van het Nederlands die volgens de advocaat perfect zou zijn, zijn werkverleden als arbeider voor HAS FOOD BVBA, de integratiecursus die hij volgde) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De toestemming om arbeid te verrichten was beperkt tot de duur van de asielprocedure. Het staat betrokkene vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van een arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.”

Door het louter herhalen van de elementen die zij reeds naar voren bracht in haar aanvraag, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven foutief, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

2.1.15. Uit het voorgaande blijkt dat niet is aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die haar zouden toelaten om haar aanvraag ten uitzonderlijke titel in België in te dienen in plaats van via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Door louter voor te houden dat zij het fundamenteel oneens is met de motieven van de bestreden beslissing, toont zij dit evenmin aan.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.16. Artikel 3 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zou mogen worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd:

“Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 19.06.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

(...)Bovendien dient er op gewezen te worden dat zijn asiolverhaal niet geloofwaardig was. Van iemand die om bescherming vraagt, wordt verwacht dat die persoon de waarheid spreekt, wat niet het geval is. Noch de vluchtelingenstatus, maar evenmin de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. Dat betekent dat mijnheer terug kan keren naar het gebied vanwaar hij afkomstig is.

Mijnheer verwijst naar de algemene onveilige toestand in Afghanistan en artikel 3 van het EVRM. Nogmaals, de subsidiaire bescherming werd aan betrokkene niet toegekend en betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De loutere vermelding dat betrokkene vreest

voor zijn leven omdat de algemene situatie in Afghanistan onveilig is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te kunnen worden. Het is steeds aan betrokkene om concreet aan te tonen dat het voor hem werkelijk niet mogelijk is om actueel terug te keren naar de regio van herkomst waar zijn familie nog steeds verblijft en/ of om zich te begeven naar de Belgische diplomatieke of consulaire post om er een visum aan te vragen. Mijnheer verwijst naar artikelen van het UNHCR. Dit werd eveneens door de asielinstanties onderzocht die erop wezen dat er sterke regionale verschillen zijn in Afghanistan. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen schrijft: “Zo blijkt dat er uit uw district Charikar nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten”. Betrokkene zelf toont evenmin aan dat er zich momenteel ernstige veiligheidsincidenten voordoen in de regio van herkomst. Ook het feit dat hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde voor de asielinstanties doet minstens vermoeden dat hij geen aantoonbare veiligheidselementen kan aanbrengen betreffende zijn regio van herkomst.”

Zoals blijkt uit wat voorafgaat slaagt de verzoekende partij er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten.

In zoverre de verzoekende partij door het wijzen op verschillende rapporten zou wensen aan te tonen dat hieruit wel degelijk blijkt dat er sprake is van een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punten 1.1.10. en 1.1.11.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.1.17. De verzoekende partij verklaart nog niet gehoord te zijn geweest en verwijst naar “*artikel 41 van het Handvest*”.

Ingevolge artikel 51, lid 1 van het Handvest zijn de bepalingen en de beginselen van het Unierecht gericht tot de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen.

In casu rijst bijgevolg de vraag of men te maken heeft met een beslissing die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. Het eerste middel is enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, dit is een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing valt niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht. De verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op artikel 41 van het Handvest of op het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

In zoverre de verzoekende partij zou wensen te wijzen op de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. De Raad merkt op dat de verzoekende partij op 3 juni 2019 een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij kon in het kader van deze humanitaire verblijfsprocedure alle omstandigheden inroepen of documenten voorleggen die een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.1.18. Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel, gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, beroept de verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 48/2 tot en met 48/5; 49/2, §4; 55/4, §2; 57/7ter; 62 en 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de algemene motiveringsplicht, van de medewerkingsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van de aanvraag tot regularisatie. Dat indien de regulatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van verwerende partij.

Dat immers de bestreden beslissingen, met name de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn genomen.

In arresten 77 128 en 77 130 van Uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van Uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten — enerzijds 'een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht' en anderzijds een 'bevel om het grondgebied te verlaten' een beslissing is die één en ondeelbaar is. Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld. Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

De objectieve informatie toont immers meer dan voldoende aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land.

Artikel 3 EVRM bepaalt immers 'niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.' Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218)

Er kan in de betreden beslissing geen enkele afdoende motivering worden rekening houdende met artikel 3 EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en de streek van afkomst van verzoekster.

Het is vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet alleen dient te worden onderzocht in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. Verzoekster verwijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM:

"338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement des ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoirs d'appréciation" (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland)

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling. (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, §293 en 388)

Hieruit volgt dat de Belgische staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 EVRM aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM, 4 december 2008, Y./Rusland, §81; EE1RM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §75-76; EHRM, 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107)

Dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 EVRM werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 EVRM, de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Afghanistan. De verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

Het is duidelijk dat door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar niet uit te sluiten is dat verzoekster hierdoor dreigt het voorwerp te zijn van een onmenselijke behandeling en schending van artikel 3, al dan niet in combinatie met artikel 13 EVRM. Het nadeel dat erin bestaat onderworpen te worden is evident ernstig en moeilijk te herstellen. Verzoekster herneemt in dit verband integraal de hoger aangehaalde elementen waaruit de schendingen van voormelde bepalingen duidelijk blijken.

Het enig middel is gegrond."

2.2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van de artikelen 48/2 tot en met 48/5; 49/2, §4; 55/4, §2; 57/7ter, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de medewerkingsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 13 van het EVRM aangezien niet in

concreto wordt uitgelegd op welke wijze de tweede bestreden beslissing voormelde bepalingen en beginselen schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.3. De verzoekende partij betoogt dat het bestreden bevel uiteraard het gevolg is van de negatieve beslissing van de aanvraag tot regularisatie, dat indien de regularisatieaanvraag wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden, dat beide bestreden beslissingen op dezelfde dag zijn genomen, dat uit de arresten met nrs. 77 128 en 77 130 van de Raad van 13 maart 2012 blijkt dat een beslissing die bestaat uit twee componenten één en ondeelbaar is en dit betekent dat bij de vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden en dat de weigering van de regularisatie dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij *in casu* dienstig kan verwijzen naar de arresten met nrs. 77128 en 77 130 van de Raad, gezien *in casu* de eerste bestreden beslissing geenszins een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is, volgt de Raad de verzoekende partij dat er een samenhang bestaat tussen de bestreden beslissingen. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, blijkt immers dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Afghanistan verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. Dit blijkt onder meer uit het feit dat beide beslissingen op dezelfde dag werden genomen, door dezelfde gemachtigde. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad is *supra* echter tot de conclusie gekomen dat het middel tegen de eerste bestreden beslissing ongegrond is, bijgevolg kan hieruit niet afgeleid worden dat er zou moeten overgegaan worden tot de vernietiging van het bevel.

2.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De tweede bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partij meent dat de tweede bestreden beslissing is genomen met miskennis van de motiveringsplicht, omdat hierin niet wordt vermeld dat deze een gevolg is van de eerste bestreden beslissing, dat de weigering tot regularisatie duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld. zij geeft vervolgens aan dat de motivering van het bevel strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende is omdat er nergens melding wordt gemaakt van de motivering van de eerste bestreden beslissing.

De Raad stelt evenwel vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidt op welke juridische grond deze beslissing is genomen, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Eveneens wordt in feite geduid dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat zij niet aantoonbaar is van een internationaal paspoort voorzien van een geldig visum om in België te kunnen verblijven.

Deze voorziene motivering in rechte en in feite is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De verzoekende partij maakt verder geenszins aannemelijk dat deze motivering niet zou steunen op juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk of onwettig zou zijn. Zij duidt verder ook niet waarom of op welke grond in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de motivering van de eerste bestreden beslissing zou

dienen te worden hernomen of waarom naar deze beslissing diende te worden verwezen. Nu de Raad de samenhang aanvaardt tussen beide beslissingen en de verzoekende partij ook zelf de samenhang tussen beide beslissingen heeft herkend, heeft de verzoekende partij ook geen belang bij een uitdrukkelijke verwijzing in het bestreden bevel naar de eerste bestreden beslissing.

Het gegeven dat de verwerende partij pas overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten na de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te hebben onderzocht en behandeld, betekent nog niet dat het bevel een loutere uitvoerings- of gevolgbeslissing is en niet op eigen juridische en feitelijke gronden kan berusten. Het betoog van de verzoekende partij dat de motivering van het bevel "*strijdig is met de instructies om het af te leveren*" mist de nodige duidelijkheid en kan in geen geval worden aangenomen.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de tweede bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en meer specifiek in haar regio van herkomst, maakt zij *in casu* niet duidelijk waarop deze verwachting gesteund is, gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing genomen wordt nadat zij op de veiligheidssituatie in Afghanistan heeft gewezen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de verwerende partij in voormelde beslissing, die op dezelfde dag ter kennis werd gebracht aan de verzoekende partij als het bestreden bevel, stelt, onder verwijzing naar het arrest van de Raad van 14 juni 2019, dat de subsidiaire bescherming niet aan de verzoekende partij werd toegekend en de verzoekende partij geen enkel nieuw element voegt aan de elementen die zij reeds naar voren bracht tijdens de asielprocedure en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties, dat de loutere vermelding dat zij vreest voor haar leven omdat de algemene situatie in Afghanistan onveilig is niet volstaat, dat het steeds aan de verzoekende partij is om concreet aan te tonen dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar de regio van herkomst waar haar familie nog steeds verblijft, dat de artikelen van het UNHCR waarnaar de verzoekende partij verwijst eveneens door de asielinstanties onderzocht werden en zij erop wezen dat er sprake is van sterk regionale verschillen in Afghanistan, dat uit het district van de verzoekende partij nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten, dat de verzoekende partij evenmin aantoont dat er zich momenteel ernstige veiligheidsincidenten voordoen in haar regio van herkomst en dat ook het feit dat zij geen geloofwaardige verklaringen aflegde voor de asielinstanties minstens doet vermoeden dat zij geen aantoonbare veiligheidsincidenten kan aanbrengen betreffende haar regio van herkomst. In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing nogmaals verwacht de motieven te lezen die terug te vinden zijn in de beslissing van de commissaris-generaal van 8 december 2017, het arrest van de Raad van 14 juni 2019 en de eerste bestreden beslissing, ziet de Raad niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven. Het feit dat een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient te gebeuren bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat indien een dergelijk onderzoek reeds is gebeurd voor het nemen van een verwijderingsmaatregel, bijvoorbeeld in het kader van een verzoek tot internationale bescherming, er niet bijkomend dient onderzocht of gemotiveerd te worden omtrent een vermeende schending van deze bepaling. Waar de verzoekende partij verwijst naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en stelt dat er redelijkerwijze kan verwacht worden dat de verwerende partij in het licht van artikel 3 van het EVRM de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen baseert op actuele informatie, toont zij geenszins aan dat er tussen de beoordeling door de Raad op 14 juni 2019, waarnaar ook verwezen wordt in de eerste bestreden beslissing die op dezelfde dag genomen werd als het bestreden bevel, en het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 8 oktober 2020, de *in casu* tweede bestreden beslissing, dermate ingrijpende wijzigingen hebben plaatsgevonden of nieuwe elementen aan het licht zijn gekomen waardoor de verwerende partij gehouden was hiermee in het licht van artikel 3 van het EVRM rekening te houden bij het nemen van de tweede bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.2.5. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.2.6. De schending van voormelde bepalingen wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat de objectieve informatie meer dan voldoende aantoont dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd, dat ook de overheid de veiligheid van de burgers niet kan garanderen, dat het geweld er door terroristen wordt uitgevoerd en zorgt voor een onzeker bestaan in het land. Zij stelt dat in de bestreden beslissing geen enkele afdoende motivering kan gevonden worden rekening houdend met artikel 3 van het EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en haar streek van afkomst, dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing, dat dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing op geen enkele manier werd gerealiseerd, dat van de verwerende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, de veiligheidssituatie in Afghanistan, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan, dat de verwerende partij nagelaten heeft dit te doen waardoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden is.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat er *in casu* sprake is van een uitvoering van een gedwongen verwijdering.

Waar de verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing geen enkele afdoende motivering kan gevonden worden rekening houdend met artikel 3 van het EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en haar streek van afkomst, dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing, wijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld onder punt 2.2.4.

Voorts wijst de Raad erop dat in de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag genomen en betekend werd aan de verzoekende partij als het bestreden bevel, gewezen wordt, betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en in haar streek van afkomst, op het feit dat de asielaanvraag van de verzoekende partij door de Raad op 14 juni 2019 afgesloten werd met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus alsook wordt gemotiveerd dat de subsidiaire bescherming niet aan de verzoekende partij werd toegekend en de verzoekende partij geen enkel nieuw element voegt aan de elementen die zij reeds naar voren bracht tijdens de asielprocedure en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties, dat de loutere vermelding dat zij vreest voor haar leven omdat de algemene situatie in Afghanistan onveilig is niet volstaat, dat het steeds aan de verzoekende partij is om concreet aan te tonen dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar de regio van herkomst waar haar familie nog steeds verblijft, dat de artikelen van het UNHCR waarnaar de verzoekende partij verwijst eveneens door de asielinstanties onderzocht werden en zij erop wezen dat er sprake is van sterk regionale verschillen in Afghanistan, dat uit het district van de verzoekende partij nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten, dat de verzoekende partij evenmin aantoont dat er zich momenteel ernstige veiligheidsincidenten voordoen in haar regio van herkomst en dat ook het feit dat zij geen geloofwaardige verklaringen aflegde voor de asielinstanties minstens doet vermoeden dat zij geen aantoonbare veiligheidsincidenten kan aanbrengen betreffende haar regio van herkomst.

In het voormelde arrest van de Raad van 14 juni 2019 wordt een analyse gemaakt van de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij onder meer gewezen wordt op het feit dat het geweldsniveau

en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn en wordt de veiligheidssituatie in het district Charikar in de provincie Parwan beoordeeld, regio waarvan de verzoekende partij volgens haar verklaringen afkomstig is.

De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk* heeft het EHRM geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 226).

De verzoekende partij, die geen persoonlijke elementen aanbrengt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, doch zich op dit punt enkel beperkt tot de loutere stelling dat de objectieve informatie meer dan voldoende aantoont dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd, dat ook de overheid de veiligheid van de burgers niet kan garanderen en dat het geweld er door terroristen wordt uitgevoerd en zorgt voor een onzeker bestaan in het land, zonder dat zij toelicht waaruit deze 'objectieve informatie' blijkt, toont op geen enkele manier aan dat in de periode tussen de afwijzing van haar asielaanvraag op 14 juni 2019 en het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten er elementen zijn die een andere beoordeling dan deze door de bevoegde asielinstanties gemaakt en waarnaar ook verwezen wordt in de eerste bestreden beslissing kan verantwoorden.

Gelet op voorgaande vaststellingen toont de verzoekende partij niet aan welk belang zij heeft bij haar betoog dat het onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing op geen enkele manier werd gerealiseerd, dat van de verwerende partij redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen of dat zij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.8. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER